

Indokini. Prevladavanje prošlosti postupno je postajalo nužnost novih generacija. Počela je saradnja sa korejskim i kineskim istoričarima, što je izazvalo reakciju kod nacionalista. Kao i svuda i u Japanu konzervativci ponavljaju da su ugroženi ugled i ponos nacije koje treba negovati i štititi od pacifista.

2. 3. Francuska i Italija: rušenje mita o antifašističkom otporu.

Gotovo da i nije potrebno posebno pominjati da su u Evropi više nego u drugim delovima sveta ugled država i unutrašnja homogenost dugo počivali na opšteprihvaćenom antifašizmu. Isticanje i veličanje domaćeg antifašističkog otpora u Italiji i Francuskoj prelazilo je u funkcionalni mit o Resistenza odnosno resistance. Otpor fašizmu bio je istorijsko moralna osnova italijanske Prve i francuske Pete republike. Veličanje otpora fašizmu omogućilo je u Italiji saradnju komunista i hrišćanskih demokrata, a u Francuskoj komunista i golista. Razlika je u tome što u Francuskoj prevladavanje ratne i kvisliške prošlosti nije bilo nametnuto savezničkom okupacijom kao u Nemačkoj, Italiji i Austriji, već unutrašnjim snagama. U Italiji već krajem 1940-ih komunistička partija postala je ozbiljna pretnja kapitalizmu pa je, uz podršku SAD, još tada trebalo umanjiti značaj komunističkog antifašizma. Sukob komunista i hrišćanskih demokrata između 1948. i 1989. dominirao je italijanskom scenom, a strah od komunizma bio je prisutan sve do pada Zida. U toj napetosti antifašistički moralni kapital suočenih snaga imao je krupnu ulogu.

U italijanskom fašizmu nije bilo rasizma niti antisemitizma (do 1938), a i Musolini je relativno rano (1943) poražen, pa fašizam nije bio za Italijane moralna trauma kao nacizam za Nemce. Za Francuze, pak, poraz 1940. i četiri godine okupacije bili su najtraumatičnija epizoda u savremenoj nacionalnoj istoriji. Petenov Višijevski režim skoro 30 godina nakon oslobođenja osuđivan je kao nefrancuska pojava, tj. od Nemaca ubačena epizoda. Svesno se previđalo da je Viši bio i posledica duge francuske konzervativne tradicije kontrarevolucije, poricanja političkog pluralizma, rasne netolerantnosti i šovinizma. Ni 1945. ova tradicija nije prekinuta: čistke 1945-47, jačanje nacionalizma i metropolskog rasizma, rast antifeminizma itd. (Alexander 1999). U poslednja dva stoleća kontinuitet francuske istorije bio je još snažniji u spoljnoj politici. Ogleda se u borbi Francuza i Anglosaksonaca oko jezičke, kulturne, trgovinske i vojne premoći. Ne treba zaboraviti da je Francuska 1939. kontrolisala 60 miliona nemetropolskog stanovništva. To je stvorilo trajne mentalne strukture francuskog poslekolonijalnog rasizma. Imperijalizam nije samo kolonijalna policija, uprava i vojska. To su i dominantne kulturne vrednosti: jezik, misionarski shvaćeno republikanstvo, paternalizam i kulturtregerski rasizam. Tzv. Višijevski sindrom posle rata prevladavan je upravo kolonijalnim sindromom (Alexander 1999).

Francusko suočavanje sa "crnim godinama" i traumom četvorogodišnje nemačke okupacije (koja obuhvata vojni i politički slom 1940, aktivnost kvislinškog višijevskog režima, deportaciju 76.000 francuskih Jevreja i građanski rat od leta 1944.) pariski istoričar Anri Ruso nazvao je Višijevskim sindromom. Reč je o skupu heteregonih simptoma i političkih, društvenih i kulturnih manifestacija koje svedoče o postojanju traume okupacijom i unutrašnjim podelama. Ruso drži da je uzrok ovih sukoba i trauma kod mnogih Francuza bio upravo njihov nerazrešeni odnos prema vlastitoj istoriji. U francuskim debatama oko les années noires britanski istoričar Mek Nil uočio je četiri faze (Mc Neill 1999). Prvu, između 1945-1953, nazvao je neokončano tugovanje. U ovom periodu skrivenog građanskog rata, a